

ΤΟΥ ΑΦΡΟΝΟΣ ΠΛΟΥΣΙΟΥ (Λουκ. 12, 16-21)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή ομιλίας στην Καμαρίνα, στις 23/11/1980)

Τοίχος από πάγο

Αναφέρει το Ευαγγέλιο, πως κάποια ημέρα πήγε κάποιος στον Χριστό και του είπε: «Κύριε, πες στον αδελφό μου να χωρίσουμε την περιουσία μας δίκαια».

Ερώτημα: Γιατί τσακωνόντουσαν τα δύο αδέρφια; Γιατί και οι δυο ήταν πλεονέκτες. Και ο καθένας ήθελε να αποκτήσει όσο πιο πολλά μπορούσε έστω και αν ήταν εις βάρος του άλλου.

Ο Χριστός απάντησε: Άνθρωπε, ποιος με έβαλε δικαστή ανάμεσά σας; Είναι δική μου δουλειά να μοιράζω χωράφια; Δεν σκέφτεσαι ότι με αυτό που μου ζητάς δείχνεις ότι ανάμεσα σε σένα και σε Μένα είναι ένας τοίχος όχι από πέτρα αλλά από πάγο; Γιατί εσύ θέλεις, εγώ όμως ενδιαφέρομαι για τα πνευματικά;

Και είπε ο Χριστός στους άλλους ανθρώπους που ήταν κοντά Του: «Προσέχετε, από το σκουλήκι της πλεονεξίας, μην παρασύρεστε από το φρόνημα του κόσμου τούτου. Όσα και να αποκτήσει ο άνθρωπος, όσα περισσευούμενα να έχει στην άκρη, την ζωή του δεν την εξασφαλίζει».

Και αμέσως διηγήθηκε μια παραβολή. Ήταν ένας πλούσιος με πολλά κτήματα και εισοδήματα. Κάποια χρονιά η χώρα του ευφόρησε πολύ. Έκανε τόσα εισοδήματα που δεν είχε πού να τα βάλλει. Και έκανε την σκέψη: «Θα γκρεμίσω τις παλιές μου αποθήκες, θα κτίσω καινούργιες και θα μαζέψω εκεί τους καρπούς μου και τα αγαθά μου. Μετά θα πω στην ψυχή μου: Ψυχή έχεις πολλά αγαθά για χρόνια πολλά. Από εδώ και πέρα, ζωή και διασκέδαση». «Φάε, πιέ, ευφραίνου»

Αποφάσεις χωρίς τον ξενοδόχο

Καλή και όμορφη η σκέψη, αλλά «λογάριαζε», λέει ο Χριστός, «χωρίς τον ξενοδόχο». Γιατί την ίδια μέρα του είπε ο Θεός: «άφρων, αυτή την νύχτα ζητούν την ψυχή σου. Ό,τι μάζεψες σε ποιόν θα μείνει;». Και πρόσθεσε ο Χριστός: Τα ίδια θα πάθει κάθε άνθρωπος που φροντίζει να θησαυρίζει για τον εαυτό του, σαρκικά, επίγεια και όχι κατά Θεό.

Έχουμε τον πλούσιο και τον Θεό. Ανώνυμος είναι ο πλούσιος. Κάνει μόνος του διάφορες σκέψεις και ο Θεός του απαντάει σ' αυτές. Ο πλούσιος φαντάζεται τον εαυτό του, έξυπνο, σοφό, μυαλωμένο. Ο Θεός του απαντάει πως είναι άφρονας. Αυτά λέει με λίγα λόγια η παραβολή.

Ο πλούσιος δεν μάζεψε αγαθά από αδικίες, απλά ευφόρησε η χώρα του. Δεν ήταν παλιάνθρωπος. Ήταν όμως ένας άνθρωπος που είχε αφήσει την ψυχή του να αδειάσει, και είχε θεωρήσει το σώμα του και την επίγεια ζωή του, σαν τα μοναδικά που έχουν αξία στον κόσμο. Σώμα, ζωή, αγαθά γιατί τα έχει; Για απόλαυση!

Ας εξετάσουμε τα πράγματα ένα-ένα. Για τον πλούσιο αυτό, όλα είναι δικά του, τα εξουσιάζει, τα έχει στο χέρι. Αλλά ο Θεός του απαντάει: Απατάσαι! Τελείωσαν για σένα. «Τίνι έσται;» όσα μάζεψες; Γιατί «ταύτη τη νυκτί την ψυχήν σου απαιτούσιν από σου». Εκείνος καμαρώνει ότι έχει γεννήματα, αγαθά, χωράφια και αποθήκες. Και ο Θεός του λέγει: Όχι μόνο δεν έχεις αυτά, αλλά και εκείνο, που ο κάθε άνθρωπος το έχει και είναι δικό του, το έχασες, δεν έχεις ούτε την ψυχή σου. Αυτή την στιγμή «απαιτούσιν από σου την ψυχήν σου»

Ποίοι «απαιτούσιν; Εκείνοι που δεν έχουν καμία σχέση με τον Θεό. Δεν λέει ο Θεός: «Εγώ θα σου την πάρω». «Απαιτούσιν από σου» οι εχθροί μου και οι εχθροί σου. Δηλαδή τα δαιμόνια. Να η πρώτη αφορσύνη.

Ας πάμε στην δεύτερη. Ο άνθρωπος, με την λογική την επίγεια, που την νομίζει τετραγωνική, θέλει να μαζέψει για να είναι ασφαλής και ευτυχισμένος. Αλλά για να φτάσει εκεί, τι κάνει; Πρώτα μεν, βάζει φασαρία και μπελά στο κεφάλι του για να αποκτήσει. Και αφού αποκτήσει, ξεφυτρώνει η σκοτούρα της διατηρήσεως. «Καθελώ μου τας αποθήκας και μείζονας οικοδομήσω». Και τι γίνεται τότε; Ενώ θέλει σαν επίγειος άνθρωπος, να χαρεί την ζωή του, με τον νέο πόθο να την εξασφαλίσει πιο καλά, αναβάλλει την διασκέδαση για το μέλλον που είναι αβέβαιο.

Τρίτη ανοησία: «Και ερώ τη ψυχή μου, ψυχή, έχεις πολλά αγαθά κείμενα εις έτη πολλά». Πόσα είναι αυτά τα πολλά έτη; Απάντηση του Θεού: Όχι φέτος, όχι αυτό τον μήνα, όχι αυτή την εβδομάδα, ούτε μετά από ένα εικοσιτετράωρο. «Ταύτη τη νυκτί την ψυχήν σου απαιτούσιν από σου». Ο άνθρωπος, λοιπόν, που καυχάται ότι έχει τετραγωνική λογική, τελικά κάνει την μεγάλη ανοησία με το να μη σκέφτεται ότι μπορεί να πεθάνει την ίδια

ημέρα.

Και το τελευταίο λάθος: Λέγει στην ψυχή του: «Ψυχή, φάγε, πιέ, ευφραίνου». Μα εκείνο που περνάει από το λαρύγγι δεν πάει στην ψυχή. Και επιπλέον, οι ηδονές των αισθήσεων είναι μια στιγμή. Τρως κάτι νόστιμο, εκείνη την στιγμή είναι νόστιμο. Πέρασε αυτή η στιγμή; Είτε είχες φάει ελιές, είτε είχες φάει τον καλλίτερο μεζέ, το ίδιο είναι.

Η αληθινή ευτυχία

«Είπε δε αυτώ ο Θεός». Ο άνθρωπος του κόσμου τούτου σκέφτεται, αλλά ο Θεός πάντοτε απαντάει. Ο Θεός δεν αφήνει τον άνθρωπο χωρίς απάντηση ούτε μια στιγμή. Ό,τι να κάνεις, την μικρότερη σκέψη, έρχεται ο Θεός και σου δίνει απάντηση.

Παράδειγμα. Συναντάς ένα φτωχό ο οποίος δεν έχει να φάει. Και εσύ λες: «Δεν πειράζει. Θα μείνω νηστικός να φάει εκείνος». Ποιο είναι το αποτέλεσμα; Ολόκληρη την ημέρα χοροπηδάς από την χαρά σου. Δεν έφαγες και δεν ήπιες, δεν διασκεδάσες, αλλά ολόκληρη την ημέρα νομίζεις πως κάποιος Άγγελος σε κρατάει. Μια καλή κουβέντα λες και γεμίζει η καρδιά σου αγαλλίαση. Νομίζεις πως έχει γίνει Παράδεισος. Γιατί όπου είναι η βασιλεία του καλού, εκεί είναι ο παράδεισος.

Και αντίθετα. Διασκεδάζεις, τρως, πίνεις και μια σκέψη ευχάριστη δεν έχεις. Κατήφεια και θλίψη πιάνει τον κάθε αμαρτωλό. Γιατί όσο πιο πολύ χορταίνεις το σώμα και το διασκεδάζεις αντίθετα προς το θέλημα του Θεού τόσο πιο πολύ η ψυχή σου λιμοκτονεί. Και όσο πιο πολύ λιμοκτονεί τόσο πιο πολύ διαμαρτύρεται. Και όσο πιο πολύ διαμαρτύρεται η ψυχή και κλαίει, το κλάμα της το ακούει ολόκληρος ο άνθρωπος και χαρά πραγματική δεν βρίσκει.

Ο Άγιος Αντώνιος δέκα οχτώ χρονών έφυγε από τον κόσμο και έγινε καλόγηρος και πέθανε εκατόν πέντε χρονών. Σε όλη του τη ζωή δεν φάνηκε ποτέ του σκυθρωπός. Μήπως δεν στενοχωρήθηκε ποτέ για τίποτε; Γιατί είχε πάντοτε χαρά; Γιατί έβαλε μέσα στην καρδιά του μόνο το θέλημα του Θεού και είπε, ότι το σώμα μπορεί να τραφεί και με το λιγότερο. Και όταν η ψυχή είναι χαρούμενη, η επίγεια χαρά δεν μετρά. Αληθινή ευτυχία είναι, να ξέρει ο άνθρωπος να μισεί το κακό και να αγαπάει το καλό. Και αληθινή σοφία είναι να μπορείς να απλώνεις το χέρι σου μέσα στην καρδιά, να αρπάζεις το κακό και να το πετάς έξω.

Λέμε «να απλώνεις το χέρι σου», γιατί για να βγάλεις το κακό από την καρδιά

σου, χρειάζεται ενέργεια δυναμική, δηλαδή η ταπείνωση της εξομολογήσεως. Να πούμε ενώπιον του Θεού, «μέχρι τώρα στραβά περπατούσα, από τώρα θέλω να περπατήσω σωστά». Και από εκεί και πέρα χρειάζεται ο δυναμισμός της νηστείας, της εγκράτειας και της προσευχής.

Πρέπει να προσέξουμε ό,τι μας λέγει η σοφία του Θεού. Εάν δεν τα προσέξουμε, εάν δεν τα φιλοσοφήσουμε προκοπή πνευματική δεν πρόκειται να κάνουμε. Η ζωή μας θα είναι τέτοια, που κάποια στιγμή θα πάθουμε το φιάσκο που έπαθε ο πλούσιος την στιγμή που έλεγε: «έχεις πολλά αγαθά κείμενα εις έτη πολλά».

Η σκέψη της Βασιλείας του Θεού, η αγάπη και η πίστη στο Χριστό, είναι μεγαλύτερα από όλες τις σοφίες. Το πρώτο που πρέπει να εξετάσει κανείς μέσα του είναι: «Έχω αυτές τις αρετές;». Αν όχι πρέπει με κάθε τρόπο πρέπει να τις αποκτήσω.

Πώς βρίσκεται ο Χριστός και η Βασιλεία του Θεού; Μην ακούτε εκείνα τα παραμύθια που λένε, ότι ο άνθρωπος έγινε σοφός και γι' αυτό δεν χρειάζεται την πίστη. Ο λόγος που δεν πιστεύουν οι άνθρωποι είναι η αμαρτία. Όσο πιο πολύ είναι κάποιος βουτηγμένος στην αμαρτία, τόσο πιο πολύ δεν πιστεύει. Και από την στιγμή που πετά από μέσα του την αμαρτία, αρχίζει και πιστεύει. Η αμαρτία και ιδίως, να το τονίσουμε και αυτό, τα αμαρτήματα της σαρκός πορνεία και μοιχεία, δεν συνταυτίζονται ποτέ με την πίστη στο Χριστό. Όποιος κάνει τέτοιες πράξεις, δεν μπορεί να κοιτάξει τον Χριστό ούτε και ο Χριστός εκείνον. Και αφού υψώνεται το τείχος όχι το πέτρινο αλλά από πάγο, παγώνει η ψυχή, παγώνει η διάνοια και πέφτει ο άνθρωπος σε όλες εκείνες τις ανοησίες που έπεσε ο πλούσιος της παραβολής και κάθε άλλος που του μοιάζει.

Ας παρακαλέσουμε τον Κύριο ημών Ιησού Χριστό, το φως των ψυχών μας, να μας φωτίσει, να μας αγιάσει και να μας οδηγήσει στην αληθινή πίστη και να μας δώσει την δύναμη να εργαζόμαστε όπως πρέπει, για την ωφέλεια των ψυχών μας και για την ωφέλεια των συνανθρώπων μας. Και μη ξεχνάμε ότι όσο πιο καλός είναι ένας άνθρωπος, τόσο πιο πολύ φωτίζει γύρω του. Αμήν.-